

Medlemsblad nr 3, juni 2016

Ordförande har ordet

Historik krävs för en god framtid

En bit in på detta år blev jag uppringd av HandikappHistoriska Föreningens ordförande i valberedning. Hon hade en förfrågan om mitt intresse för att axla uppdraget som ordförande i föreningen. Jag ska erkänna att jag blev mycket överraskad men också stolt och glad. Efter en viss betänketid svarade jag ja till detta och senare under våren blev jag vald till ordförande. Tyvärr kunde jag inte närvara vid årsmötet men så blir det ibland.

Jag har efter det haft flera kontakter med min företrädare Birgitta Andersson som sedan länge har varit en förebild för mig. Bengt Lindqvist är en annan tidigare ordförande som jag känt sedan 70-talet och träffat och jobbat med i olika sammanhang. Även han är en stor förebild. Jag har också haft mejlkontakt med den nya styrelsen som kommer att ha sitt första styrelsemöte före sommaren.

Vem jag är framgångsrik på annan plats i detta medlemsblad men mycket kort så är jag hörselskadad och blev aktiv inom HRF och funktionshinder-rörelsen 1992. I 16 år har jag, fram till maj i år, varit förbundsordförande i HRF. Under åtta år var jag styrelseledamot i IFHOH (International Federation Of Hard of Hearing people) och därigenom haft andra internationella åtaganden. Under nästan 20 år arbetade jag på dåvarande Handikappinstitutet.

Jag har ännu inte hunnit sätta mig in i verksamheten och inte heller i styrelsens arbetsformer. Jag har dock lite idéer kring vad jag skulle vilja se att föreningen gör. Generellt tror jag att föreningen måste få större påverkan på dagsaktuella frågor som exempelvis LSS-frågan, hjälpmedelsutvecklingen mm. För detta krävs faktaunderlag och för att få fram det krävs resurser i form av kompetens och pengar. Det första kan vi nog ordna men det är värre med pengarna. En uppgift som jag ska

försöka hitta lösningar på. Några konkreta projektidéer som jag har är ett projekt om att beskriva den historiska utvecklingen av hjälpmedelsförsörjningen i Sverige samt ett projekt som beskriver Sveriges och framförallt enskilda personers inblandning i framtagandet av FN:s standardregler och senare CRPD:n (konventionen om rättigheter för personer med funktionshinder). Det finns säkert redan andra idéer som andra har. Jag kan dock konstatera att HHF redan har genomfört en rad lyckade projekt och det hoppas jag att det blir framöver.

Vårt perspektiv på utvecklingen är av vital betydelse för en bra funktionshinderpolitik för framtiden. Jag ser verkligen fram mot ett intressant och givande uppdrag och arbete inom HHF.

Jan-Peter Strömgren

Årsmötet 2016

Vid HHF:s årsmöte den 15 april valdes Jan-Peter Strömgren till ny ordförande. Han efterträder Birgitta Andersson som avböjt omval. Birgitta har varit ordförande sedan 2012. Ytterligare två ledmöter avgick; Barbro Carlsson, som ingått i styrelsen sedan föreningen bildades och Lennart Nolte, tidigare ordförande i Synskadades Riksförbund. De avtackades med ett gemensamt seminarium under hösten 2016 där de bestämmer tidpunkt, program och övriga arrangemang och HHF står för administration och inbjudan.

Till nya ledamöter valdes, förutom ordföranden, Diana Chafik för en tid av två år och Gunnar Sandström på ett år. Se presentation nedan.

Ledamöterna Kristina Engwall, Solveig Johansson Grip, Erling Södergren samt Tiina Nummi Södergren omvaldes för två år. I styrelsen ingår också ledamöterna Britta Andersson, Annika Berg, AnnCharlotte Carlberg, Lars Hagström, Claes G Olsson och Gunilla Stenberg Stuckey med ett år kvar av sin mandattid.

Till valberedning valdes Karin Westlund (sammankallande), Birgitta Andersson och Viviann Emanuelsson.

Ordförande vid årsmötet var Mats Persson, generalsekreterare för Riksförbundet Sverige museer och ledamot i styrgruppen för det nys avslutade projektet FOKUS. Han inledde med att i positiva ordalag tala om det samarbete som utvecklats mellan museivärlden och HHF.

Styrelsen presenterade en ambitiös verksamhetsplan med satsningar på både verksamhet och administrativ utveckling av föreningen.

Det blir intressanta seminarier, fortsatt utveckling av föreningens webbplats och satsningar på samarbete med musei- och forskarvärlden och med funktionshinderrörelsen.

Årsmötet följdes traditionsenligt av ett seminarium. I år på temat EU och funktionshinderpolitiken. Om det kan du läsa i artikeln av Tiina Nummi-Södergren.

Bilder: Tre ledamöter lämnade styrelsen vid årsmötet; Barbro Carlsson Lennart Nolte och Birgitta Andersson. De avtackades med seminarium under hösten 2016 och varsin fin blombukett varav endast Lennarts kom med på bild.

De nya ledamöterna presenterar sig

Jan-Peter Strömgren

Jag är hörselskadad och hörapparat användare sedan 1986, alltså 30 år. Jag blev aktiv inom HRF och funktionshinderrörelsen 1992, då i HRF:s Stockholmsförening. År 2000 blev jag vald till förbundsordförande i HRF och avgick efter 16 år vid förbundets kongress den 29 maj 2016. Jag har under dessa år varit aktiv i såväl Handikappförbunden som Lika Unika. LU var jag och HRF med och startade 2009 och jag var dess ordförande under två år.

Under åren 2002 – 2010 var jag styrelseledamot i IFHOH (International Federation Of Hard of Hearing people), två år som vice ordförande och

fyra år som ordförande. I den egenskapen ingick jag också i styrelsen för IDA (International Disability Alliance) och var där både vice ordförande (1 år) och ordförande (1 år). Jag deltog därmed aktivt i framtagandet av FN:s CRPD (konventionen om rättigheter för personer med funktionshinder). Under sex år var jag också aktiv i ett biståndsprojekt som HRF bedrev i Laos.

Under nästan 20 år (1972 – 1990) arbetade jag på dåvarande Handikappinstitutet. 1991 – 2001 arbetade jag som fristående konsult med uppdrag från såväl landstingsförbundet, kommunförbundet, enskilda landsting och kommuner samt Hjälpmedelsinstitutet (tidigare Handikappinstitutet).

Jag är fil. kand. i samhällsvetenskap och är snart 70 år. Jag lever i ett samboförhållande sedan 30 år efter ett 10-årigt giftermål. Jag har två egna barn och två bonusbarn och det har resulterat i åtta barnbarn.

Diana Chafik

Jag är fil. mag. i etnologi och arbetar som antikvarie på Sörmlands museum. Jag har ett stort och brett intresse för funktionshinderhistoria och kultur och tycker att det är viktigt med en tillgänglig kultur på alla sätt. Jag har arbetat i två projekt som HHF har drivit, projektet HAIKU och projektet FOKUS. I det senare projektet var jag projektledare.

Gunnar Sandström

Pensionär, gift med Marianne, har två barn och fem barnbarn. Engagerad i Synskadades RiksFörbund i förbundsstyrelsen t o m 2017. Deltar också i SRF-distriktets verksamhet bl.a. i rehabgruppen och som representant i syncentralens brukarråd. Samt även i SRF Stockholms stad på olika sätt, bl.a. ordförande i Söderkretsen. För övrigt sjunger jag i kör och spelar lite gitarr och trombon.

EU:s funktionshinderpolitik igår och idag

Den 15 april hade vi, i samband med HHF:s årsmöte, ett seminarium om EU:s funktionshinderpolitik i går och i dag och dess påverkan på Sverige.

Birgitta Andersson öppnade seminariet och hälsade deltagarna välkomna. HHF hade fått ja från så kunniga och pålästa personer som Ingemar Färm och Malin Ekman Aldén. Det gjorde naturligtvis undertecknads arbete som moderator lätt.

Ingemar inledde med att ge oss en tillbakablick där han beskrev hur EU uppkom och hur man slutligen började behandla funktionshinderperspektiven och frågor om ickediskriminering och likabehandling. Ingemar har varit styrelseledamot i European Disability Forum EDF och varit HSO:s representant i otaliga arbetsgrupper och forum inom EU.

Malin inledde med att berätta att hon började arbeta med ungdomsfrågorna inom Europeiska Blindunionen, EBU, men att hon senare via internationellt samarbete och sitt arbete som departementsråd på Socialdepartementet besökt olika EU-instanser och beslutsforum. Precis i dagarna har Malin utsetts som generaldirektör på Myndigheten för Delaktighet. Detta kommer naturligtvis att ge nya infallsvinklar på EU och funktionshindrades rättigheter.

Det de båda kunde enas om är att frågorna kan lyftas mer men att de självklart genom nutida EU-hantering nått vissa framgångar. Till exempel på transportområdet, universella standards och tillgängliggörande på vissa områden. Hur mediciner för personligt bruk får föras över gränser inom EU. Punktskrift på medicinförpackningar och lätt öppnade förpackningar för personer med rörelsehinder. Det är några exempel men mycket finns kvar att göra.

Publiken fick ställa frågor och jag lyfter fram två exempel. Barbro Carlsson frågade hur kan mottagandet av funktionshindrade flyktingar förbättras inom EU och vad görs i Sverige? Malin svarar att de som når våra gränser är få, alltså flyktingar med funktionsnedsättningar. Det är nog väldigt stora utmaningar eller hinder och svårigheter under vägen hit. Vi vet inte det exakta antalet flyktingar med funktionshinder här. Olika funktionshinderförbund gör en del för att förbättra mottagandet, nämnde Ingemar. Myndigheten för Delaktighet måste göra mer. Samla in fakta och kommunicera med kommuner och landsting i frågan, lade Malin till.

Lolo Danielsson frågade vad som görs för döva personer, för att samla in och göra teckenspråket erkänt som språk i EU. Här sade Malin att hon ansåg att man bör lyfta frågan till olika forum inom EU som jobbar med språkliga rättigheter. Ingemar menade att man bör se över vad Europarådet kan göra.

Det var ett seminarium när två av våra eminenser på området öste ur sina erfarenheter och uttryckte åsikter. Jag är glad att jag var på plats.

Tiina Nummi-Södergren
Generalsekreterare MyRight

Möt HandikappHistoriska Föreningen i Almedalen

i Handikappförbundens tält på Strandpromenaden i Visby

Söndagen den 3 juli kl 10.00 – 12.00

HHF:s historia säkrad

Ett omfattande arbete med insamling, sortering och strukturering av den rika flora av dokument m.m. som producerats under de första 25 åren av HHF:s verksamhet är nu avslutat.

Materialet, samlat i sina märkta arkivlådor, finns i tryggt förvar på Riksarkivet. Där väntar det på att forskare med olika inriktning och intresse vad avser funktionshinder, organisationer mm ska upptäcka och använda det i sitt arbete.

Vi kan alla bidra, där vi är verksamma, för att materialet som beskriver HHF:s historia och historiska insatser ska få den uppmärksamhet det förtjänar.

Tack Birgitta!

Nu har Birgitta avgått som ordförande i HHF och jag vill särskilt tacka henne för den tid hon också var ordförande för arvsfondsprojektet HAIKU, där jag var projektledare. Mitt i vårt projekt lämnade Bengt Lindqvist ordförandeskapet i både HHF och HAIKU och Birgitta tog smidigt över. Efter bara ett par veckor kändes det som hon alltid varit ordförande, hon behövde ingen startsträcka.

Birgitta är en sällsynt person, därför att hon kombinerar fyra viktiga egenskaper som hon verkligen fick anledning att använda i HAIKU-projektet.

Det första är att hon har en ideologisk kompass inbyggd i ryggraden. Hon behöver inte djupsinnigt teoretisera över ett problem för att till slut komma fram åt vilket håll man ska gå. Kompassen fungerar omedelbart och pekar åt rätt håll.

Det andra är att hon är en "doer", när kompassen pekat så sätter hon omedelbart igång och försöker hitta praktiska lösningar. Och därefter lämpar hon inte bara över verkställandet till någon annan, hon är hela tiden med och jobbar själv tillsammans med andra.

Det tredje är att hon aldrig någonsin pratar eller skriver i termer av floskler eller schabloner. Hon lyckas alltid hitta en personlig vinkel på en ideologisk fråga, som gör att alla begriper på riktigt vad det handlar om. Inte minst i HAIKU och i kontakter med museivärlden och funktionshinderrörelsen har den här förmågan varit avgörande för att alla ska förstå betydelsen av att synliggöra allas historia.

Det fjärde jag vill lyfta fram är hennes varma och ärliga personlighet. Hon lyckas visa personligt intresse och omsorg för den hon träffar. Samtidigt som hon är rak och säger ifrån när hon inte delar en åsikt. Det gör att hon aldrig "smörar" eller håller med den som sist pratat - hon är ärlig och rak och man vet att man fullständigt kan lita på henne.

Jag är verkligen tacksam för att ha fått jobba med Birgitta. Och för HAIKU:s del var hon ovärderlig genom att på sitt personliga sätt synliggöra funktionshinderhistorien. En sak har jag lärt mig genom livet. Det är oändligt mycket svårare att våga vara personlig när man ska tydliggöra en fråga, än att bara prata i allmänna eller teoretiska termer.

För att våga vara personlig så måste man ha både kunskap, kompass och mod. Allt det har Birgitta. Tack Birgitta!

Margareta Persson

Förslag till sommarens omläsning

Bara funktionshindrad? Funktionshinder och intersektionalitet

Red. Lars Grönvik och Mårten Söder, Gleerups förlag, 2008

För några veckor sedan kom direktiven till den nya LSS-utredningen (dir. 2016:40) – ingen rolig läsning.

Visst noteras brister i tillämpningen av nuvarande lag. De är mer än väl kända av barn och vuxna som försöker överklaga beslut med stöd av grundläggande kvalitetskrav i nu gällande LSS §§ 5 -7. De paragrafer som handlar om att kunna leva som andra, ha individuellt anpassade insatser och möta respekt för sin självbestämmanderätt med mera...

Direktivens fokus förefaller inte att vara, hur kvaliteter som nu har brister ska återställas. Inte heller på att gå vidare och utveckla insatser till *bättre* medel för medborgarskap med verklig och aktiv delaktighet i samhället. Utredningsarbetet kommer att ställa stora krav på funktionshindersorganisationerna, inte minst för att bevaka att uttömmande konsekvensanalyser genomförs.

Förslaget till rubrikens omläsning kan vara till nytta i argumentationen och ger både historiska och nutida perspektiv. Det är ingenting för lättsam sträckläsning – läses med fördel kapitelvis med pauser för eftertanke. Boken fick alldeles för liten uppmärksamhet, när den kom. Dess bästa egenskaper är i mitt tycke, att den uppmanar till diskussioner och kritisk granskning. Det gäller särskilt del 1, där funktionshinder bland annat betraktas tillsammans med, i respektive kapitel, kön, sexualitet, ålder, etnicitet och klass. Författare till dessa kapitel är i tur och ordning

Karin Barron, Lars Grönvik, Johans T. Sandvin, Julio Fuentes och Susanne Berg.

Sandvin redovisar bland annat en känd norsk studie (från år 2003) om "tre generationer av funktionshindrade" (s.80 ff) och olikheterna i identitetsupplevelser mellan dem som växte upp "kollektivt" exempelvis på specialskolor och andra institutioner och senare generationer. För dem (som nu är pensionärer) var funktionshindrersorganisationerna den viktigaste "sociala förankringspunkten".(Undersökningen avsåg personer med rörelsehinder, syn- och hörselnedsättningar).

Enligt Sandvins referat har mellangenerationen stora likheter med den äldre generationen. Den har dock individuellt kunnat möta flera alternativ till sociala kontakter och engagemang i samhället, även om det fortfarande varit en tämligen stängd arbetsmarknad utanför arbetstillfällena som skapats hos organisationerna. Undersökningens resultatet pekar dock på (trots likheterna mellan dessa generationer) att mellangenerationen varit/är aktörer i samhället på ett tydligare sätt än den äldre generationen, när det gäller att kämpa för exempelvis utbildning och arbete. De som påverkar genom organisationerna har själva valt den arenan, inte, som i fallet med den äldre generationen, haft få eller inga andra alternativ.

Den yngsta generationen ser Sandvin som "barn av integrationspolitiken." Han noterar, att det vid undersökningstillfället var svårt att förutse, hur de yngstas liv skulle gestalta sig, men han tyckte sig se skillnader av betydelse. De unga orienterar sig och upplever identitet på ett annat sätt än de undersökta äldre generationsföreträdarna. Sandvin menar, att de inte hänvisar på samma sätt till "vi döva", "vi synskadade" etc. som äldre gjorde – de tar "sig själva som utgångspunkt för sin orientering". Identitetsmässiga referenser liknar andra ungdomars i hög grad – trots att det finns många problem som hör ihop med funktionsnedsättning/funktionshinder, också enligt deras egna upplevelser. Många tycker ändå inte att organisationerna har något att erbjuda dem...

Detta är ett diskussionsämne i många sammanhang – även för den fortsatta verksamheten i HHF. Hur ska generationernas gemensamma erfarenheter kunna tas tillvara, så att de blir användbara exempelvis i en ny LSS-utredning?

AnnCharlotte Carlberg

Vill du ha Medlemsbladet i LL-version?

*Kontakta Gunilla Stenberg Stuckey på e-mail:
gunilla.stuckey@comhem.se*

Notiser och lästips

Rapport om funktionshinderforskning

Lars Linberg, tidigare ledamot i HHF:s styrelse, har på uppdrag av Hörselskadades Riksförbund, HRF, tagit fram en rapport om svensk forskning om funktionshinder. Rapporten visar att forskning på ett flertal viktiga områden för personer med funktionshinder är otillräcklig eller helt saknas.

Rapporten presenteras på HRF:s webbplats där den också finns att ladda ner på:

<http://www.hrf.se/forskningen-som-haltar>

Tillgängliga arbetslivsmuseer

ArbetSam och Arbetets museum har tillsammans tagit fram en skrift om hur man kan förbättra tillgängligheten på sitt arbetslivsmuseum. De vill med skriften ge inspiration om hur det går att erbjuda personer med funktionsnedsättning ett bra besök på landets alla arbetslivsmuseer.

Skriften finns att ladda ner på:

<http://www.arbetsam.com/kunskap/projekt-fokus-2014-2015/>

Rapport om Legal capacity

EU:s byrå för grundläggande rättigheter (FRA) har till uppgift att ge EU-institutioner och medlemsstater oberoende, faktabaserat stöd och sakkunskap om de grundläggande rättigheterna.

FRA har sammanställt en rapport om *Rättskapacitet hos personer med intellektuella funktionsnedsättningar och personer med psykiska funktionsnedsättningar*.

Rapporten finns att ladda ner på:

<http://fra.europa.eu/en/publication/2013/legal-capacity-persons-intellectual-disabilities-and-persons-mental-health-problems>

Disability, Arts and Health

Disability, Arts and Health är tema för den konferens som arrangeras i Bergen, Norge, den 1-2 september 2016.

Arrangör är The Nordic Network for Gender, Body, Health i samarbete med Centre for Women´s and Gender Research (SKOK), Bergens Universitet.

För finansieringen står Bergens Universitetsfond och Nordisk Kulturfond.

Mer information på:

<http://www.uib.no/en/rg/genbod>

Reflexioner

Jag var 11 år och på väg till skolan och utanför mitt föräldrahem grävdes vägen upp för nya vattenledningsrör. Det gällde att balansera rätt och inte ramla ner i det uppgrävda diket. De unga männen som arbetade med rören höll koll så att ingen olycka inträffade. En av dessa morgnar med balansgång ville jag inte ut och bli uppmärksammad av de unga männen. Jag skämdes fruktansvärt mycket och ville inte heller gå till skolan. Jag hade dagen innan varit på vanförestalten i Göteborg och fått en armprotes. Under mitt elvaåriga liv hade jag varit en flicka med två ben och en arm. Det var min identitet. Plötsligen blev jag påhängd en högerarm med syfte att se "normal" ut som ortopedteknikerna uttryckte det. Jag såg i mina ögon förskräcklig ut. Jag kände inte igen mig själv och jag skämdes och jag grät över min "nya" kropp. På äldre dagar tänker jag ofta på vilka känslor mina föräldrar fick utstå. De hade ingen att tala med som förstod. Jag kom i varje fall iväg till skolan med all min skam men sedan sviker mig minnet. Eftersom jag ett långt liv senare sitter här med protesen hängande på min kropp så överlevde både jag, protesen och minnet.

Ett par år senare började jag på realskolan på Norrbackainstitutet i Stockholm. Mamma följde med mig dit och dagen efter ankomsten blev

vi nedkallade till rektor Sigrid Höjer. Hon hade knut i nacken och fula knytskor. Hon såg inte snäll ut. Hon spände ögonen i mig och sa att jag måste sköta mig och att jag absolut inte fick sitta och hängla vid kiosken nedanför backen. Alltmedan mamma svalde tungan uppstod total förvirring i min hjärna. I mitt religiösa föräldrahem fanns vare sig ord som pojkvän eller hängla på repertoaren och jag kände mig vilsen, rädd och absolut inte välkommen. Vilsenheten försvann ganska snabbt på skolan och jag kom in i gänget och även in i den slutna institutionsvärlden. Uppvuxen i ett normalstort brukssamhälle som en i gänget bland andra barn blev jag ganska snabbt på Norrbacka tillvand den slutna världen. Jag blev varse känslan att vara annorlunda i samhället. Vi som bodde där var segregerade och levde utanför Stockholms alltmer pulserande liv. Min uppväxt som normal ung flicka förändrades snabbt genom institutionslivet till att jag kände mig som en onormal, ung flicka. Och jag fick så småningom börja slåss mot mina egna och andras fördomar om normalitet, slåss för delaktigheten i samhället. Det blev inledningen på den kampen.

Med ytterligare ett antal år på nacken gick jag stolt med min lilla dotter i vagnen till centrum en lördag förmiddag. Där stod kvinnorna och skramlade med bössorna för Hylands Röda Fjädern insamling. De log menande mot mig men höll inte fram bössan. Jag förväntades inte lägga några pengar i deras bössor. Jag var ju själva föremålet för deras välgörenhet. Jag kände hur de klädde av mig med bara blicken. De visste egentligen inte att jag behövde hjälp att klä av och på mig eftersom inte heller min vänsterarm någonsin varit helt fungerande, men jag var ändå i deras ögon en i gänget som sågs som "dom där". Plötsligen försvann lördagsidyllen. Jag upplevde röda fjädrar som stack ut över hela kroppen och brännmärkte mig. Kvinnornas välmenande blickar stack hål i min självbild. Jag kände åter tårarna komma. Jag förbannade Hyland och hans jippo och jag började förbanna välgörenheten. Ytterligare en kamp började.

När jag bara några år senare, som nyvald ordförande i DHR Stockholmsavdelning skulle vara med att stå värd för SM i rullstolsdans i Stockholms stadshus i samband med att avdelningen fyllde 50 år, slog jag till utan egentlig betänketid. Vår kanslichef i avdelningen, Sven Synnerholm, hade blivit uppringd av Hovet. Det med mig ungefärligen jämngamla, relativt nygifta kungaparet, ville närvara vid festligheterna i stadshuset. Sven kom och berättade stolt nyheten för mig. Jag kände genast hur de röda fjädrarna blixtnsnabbt åter började sticka ut på kroppen. Utan någon längre betänketid svarade jag att kungaparet var välkommet men att uppmärksamheten den kvällen skulle vara fokuserad

på rullstolsdansen och inte på kunglig glans. Den minst 25 år äldre och betydligt mer erfarne Sven tog beskedet med sans. Hur han framförde budskapet till Hovet vet inte jag, men kungaparet meddelade någon dag senare att de inte avsåg att komma.

Erfarenheterna i livet kallar då och då på sin uppmärksamhet. Jag kan inte precis säga att jag alltid är så glad över vissa erfarenheter. Det hade kanske varit trevligare utan dem, men jag är glad över att jag kan ta vara på dem. De har givit mig politisk drivkraft att formulera krav på jämlikhet och sätta ord på alla olika stenar som är underlag för jämlikheten i samhället.

Birgitta Andersson

EN SKÖN SOMMAR!

önskar
Redaktionen

OBS! Adressändring

Anmäl adressändring eller ändring av e-mail till Britta Andersson, e-mail britta.andersson@comhem.se

Kontakt

Styrelseledamöternas e-mailadresser hittar du på webbplats www.hhf.se, under rubriken "Om föreningen".

Ansvariga för medlemsblad nr 3, juni 2016

Gunilla Stenberg Stuckey, e-mail gunilla.stuckey@comhem.se

Solveig Johansson Grip, e-mail solveig.grip@telia.com

LL-version AnnCharlotte Carlberg